

6. Jag stundom ser, min Fader, Din nåd
ur molnen gry; Ty sjunger jag då gläder; Men
ack! en bister sky, Min Himmel åter målar
Och tar min glädje bort; Jag ser ej mer the
strålar, Som gaf en sågnad fort.

7. Dock jag Dig ej förlåter, Du måst wäl-
signa mig. Jag hoppas, tror, och gråter:
Min Far Förbarma Dig! Du har ju lofwat
blifwa De Faderlösas Far; Ty lär Du
mig och skrifwa, Inunder titt förswar.

GS1996

Erenne

Andeliga och mycket eftertänkeliga

Klage=

W i s d r,

Den Första:

Hwi skal mitt hjerta ång- I
slas så &c.

Sång. som: Hwar man må nu wäl glädja sig &c.

Den Andra:

Sorgen och glädjen de wandra
til samman &c.

Sjung. som: Skulle jag sörja, så wore jag &c.

Den Tredje:

Hör Du min Far som sitter &c.

Sjunges som: Rätt hjertelig jag längtar &c.

Omtryckt i Gesle år 1809.

I.

Hwi skal mitt hjerta ängslas så, Och sig i sorgen wida? Hwi skal min tid med suet bortgå? Hwi skal jag alltid lida; Under motgångens swära of, Och i min lissuds jammere bok Se idel sorg och qwida?

2. All möda synes med mig född, Som fluggen hon mig föllet; Min wandring är med sorg beströdd Bland motgångs stora böder, Och hela werldens frögde art, är som en sol, then molnet swart I starka stormar döher.

3. Ut i forß: Scholan är jag satt, Ifrån min moders sköte, Mitt lif är lif then mörka natt, Som ej har solens möte, Will lyckans stjerna blänka opp, Straxt skyer molnets swarta kropp, Som han det helt förtrote.

4. Wäl hafwer lyckan mången gång, sitt segel widt utslaget, Och smiland sändt mig winckar mång, Men mig likwäl bedraget, Hon stod uppå thet hala flot, Hon krosades och föll til fot, Som glas blir sönderslaget.

5. Af werldens wänners stora flock, är jag föraftad bleswen, Som wore jag af sten och flock, Uprunnen och utdreswen, Ther the församlas

samlas i sitt bo, är jag bland theras frögd och ro, Knappt som en främling skrifwen.

6. Jag måttas måst af ensamhet, Och forsets kall utdricker; Min Gud min sorg allena wet, Hwad som mitt hjerta sticker, När andre dricka skålen om, Då är min själ törstig och som, Guds hand sålunda sticker.

7. Förutan synden i min barm, Som hjertat alltid trycker, är sinnets ängslan, Som med harm Min glädjes rot uptrycker, Jag wände hwart jag wända wil, mitt lyckos glas det bjuder til, At söndergå i stycker.

8. Med armod och med fattigdom, Jag måste tiden flita, Och med stor möda se mig om, Ther brödd som jag skal bita; Jag wisas af, när jag wil gå, In til min wän, som ser mig stå, Och så långt sig anlita.

9. Förtryck hos fattigdomen bor, Och andre plågor flera, Och sorgen jämte sorgen gror, Och jag besinner mera, At ther en gårds gård lågast står, Hwar man då hållt ther öfwergrar, Och wil ther på stålsera.

10. Man smådar och begabbar mig, Min heber Jalkan röder, Kring hela Landet fallfellig, På tungan mig omsörer; Man lågger mig en skamfläck til, Och then, kanske, som jag bäst wil, Mig med sitt lögnsward dräper.

11. Min wän (om någon nämnas kan, GUD wet thet tabl är ringa) Som storm blås röret af och an, Så wet han sig at swinga,

svinga, Som strömmen vatten, så och han Und-
faller mig, när jag ej kan på medgångs här-
pan till gå.

12. Jesum är jag sjuk och swag, Och
smärtan vill mig bräcka, Och mina lemmar
när och dag, Ut för och pina spräcka, Jag
vetter ut af vända full, och döfvar grafvens
svarta mull, Men månne snart bräcka.

13. Jag är som et förvisknadt blad, Thet
winden alltid drifwer, Min kropp är lik en be-
ne-rad, Som salt och blod ej gifwer; Hvar
då na-bli förändring ger till mitt Skäl- hems-
man sker, Till thet thet öde blifwer.

14. Min Gud, när jag in för dig må, Min
jammers knut uplösa, Och af mitt hjerta som
en å, En sorg- ström utlösa; Då börjar hiers-
ta finna ro, Och någon makt uti sitt bo Sin
ångslan at bort fösa.

15. Jag väntar dock tin salighet, Och in-
förkuning bida, Fast werlden med sin bitter-
het, Mitt lycke vända vill wida, Genom mor-
gångens rocka skö Skäl dagen dock en gång
upro. Och nådens Sol framtrida.

16. Låt werlden theför blifwa trång, Och
alla mig förlåta, Låt lyckan vända bort sin
gåna, Dock vill jag intet gråta, Jag söker
efter Himmelen, Och Jesum där, min bästa
vän, Thet skal mig mera bära.

17. Jag skal min jammers sorgelag Wid
grafven dock afmåla, Min morgnads is som
snö och snas, För JESU sol skal smälta;
Jag

Jag skal med ewig frögd och ro, Hos Gud
och Jesu nådse bo, Som hjälper the nedsätra.

18. Min kropp skal så en ångslanform, Min
sål i GUD sig gläda; All verdens mida,
nöd och storm, Skal jag med förtren tråda;
Då efter Jesu nådes dom, Skal mig Guds
hand, rättwis och from, Med ewig ära kläda.

Den Andra:

Swaen och glädjen the wandra tillsammans;
Lycka, olycka samt löje och gråt; Med-
gång och mörgång the möta hwarannan, Sol-
sten och molnet the sölas och åt, Jordenes gull
är präktig mull, Himlen allena af salighet full.

2. Kronor och spiror af stjernorne sina, Ly-
sa och mila en Kongelig prackt, Tusende bör-
dor i Kronorna skina, Tusendsalt omsorg i seep-
terens makt, Konungens bo, är skön oro,
Himlen allena gler salighets ro.

3. All ting ju hafwer föränderlig lycka, Hwar
en b-finner en sorg i sin barm, Brist finnes och
under dyrbara smycket, Ofta det pryder et bröst
Fullt af harm, Hwar en har sitt, Jag har och
mitt, Himlen allena för sorgen är q vitt.

4. Walde och wisdom och timmelig dhra,
Styrcka och ungdom som blomstrande stå,
Hwar på sitt sätt högt anseende bära, Taga
dock af, Och med tiden förgå, Alle yng må
en anda så, Himmelens sällhet allena bestå.

5. Wack-

5. Backaste rosor är ej utan taggar,
Skönaste Blomster förgift hos sig bär, Un-
der röd rosen, kind hjertat sig aggar, Sörjer
at lyckan så sällsamt delat är, Vid sorgens strand
ligger vårt land, Himlen allena har allt i sin
hand.

6. Dersför så vil jag med tolamod bära,
Hwad mig påkommer och blifwer pålagdt,
Intet bekymmer skal sinnet förfära, Intet skal
göra mitt hjerta förlagt, Sorgen skal dö,
Glädjenes frö Blomstras på Himlens lycksalige
hets D.

7. Ångest skal glädjas i härligste smycke,
Qwida skal wändas i lust och i frögd, Ar-
mod skal klädas i gyllende stycke, Smaghet
skal springa af starkhet i högd, Åfwund skal
stå Fångslad i wrå, Himlen allena kan thes-
ta förstå.

8. Låt nu min lott och min lycka så falla,
Såsom min Gud och min HERRre han vill,
Låt och afgrunden utgjuta sin galla, Låt werl-
den rasa, war iolig och still: Tiden är kort,
Minnet snart bort, Himlen skal wända
all ting til sin ort.

• • • • •

Den

Den Tredje:

I.

Sör, Du min Far, Som sitter Och öf-
wer såstet bor! När jag tig klaga glit-
ter min sorg och möda stor: Ad! swara på
min tårar, Som strida falla ner, Du wet ju,
Hwad mig sårar, För'n jag min klagan ter.

2. Jag ej behöfwer gifwa, Tillkänna, hwem
jag är; På bleka kinder skrifwa Ju tårar,
mitt besvär. Ett wärnlöst barn jag heter,
Min far är kall och död. På magra fält jag
beter, och äter tårars bröd.

3. Min Mor hon är en änka; En ynka
skull jag sagt, Then werlden mände skänka,
Sorg, fattigdom, förack, Knappt någon vän
Hon äger, The sölla med thes stöd; Ty wä-
ter Hon sitt läger, Och suckar i sin nöd.

4. Jag har the unga åren Med ångslan
måst förndit. Nog törnen wårt om wären;
Och morgängs stormen stört Min lilla båt
från stranden, ut på ett wilsamt haf; Jag
drifs alt mer från landen Och flyter an och af.

5. Ju längre fram jag tråkar, I werl-
dens öfna fält: Ju flera sorger råkar Mit
ångslans fulla tält. Jag går; som warth om
stenar, Har intet hem och bo; Min lyckas ble-
ka renar, Tycks mer ej willa gro.

6. Jag